

70 ἔτσι ἀντιμέτωποι μὲ ὄρμην οἱ Δαναοὶ καὶ οἱ Τρῶες
σφαζόνταν καὶ τὴν ἀνανδρὸν φυγὴν ἔς τὸν νοῦν δὲν εἶχαν·
ἢ μάχ' ἢτο ἰσοκέφαλη, καὶ αὐτούς, ποῦ ὡς λύκοι ἀφρίζαν,
ἢ Ἔρις ἢ πολὺθρηνη χαϊρόνταν νὰ τοὺς βλέπῃ,
ὅτι αὐτὴ μόνη τῶν θεῶν σιμὰ τοὺς ἐστεκόνταν,
75 ἄλλος δὲν παρευρίσκονταν θεὸς ἀλλὰ καθίζαν
ἔς τὰ μέγαρά τοὺς ἦσυχος κεῖ, ποῦ καθένας εἶχε
λαμπρὴν τὴν κατοικίαν του ἔς τὰς φάραγγας τοῦ Ὀλύμπου,
κι' ὅλοι τὸν μαυρονέφελον Κρονίδην κατακραΐναν
ὅτι ἔς τοὺς Τρῶας ἤθελε τὴν νίκην νὰ χαρίσῃ·
80 ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐλόγιαζεν ὁ ὑψίστος πατέρας

κ' ἐκάθονταν περήφανος ἀνάμερ' ἀπ' τοὺς ἄλλους,
τῶν Τρῶων καὶ τῶν Ἀχαιῶν τὴν πόλιν καὶ τὰ πλοῖα
καὶ τοῦ χαλκοῦ τὰς ἀστραψιαῖς θωρῶντας καὶ τοὺς φόνους.
Κι' ὅσον ἀκόμη ἀνέβαινε τὸ ἅγιο φῶς τοῦ ἡλίου
85 ἐπεφταν καὶ τῶν δυὸ στρατῶν ἄνδρες πολλοὶ ἔς τὴν μάχην,
ἀλλ' ὅταν ἐτοιμάζεται νὰ φάγῃ ὁ ξυλοκόπος
ἔς τὰ ὄρη, ἀφοῦ ἀπόκαμαν τὰ χέρια του νὰ σχίζουν
δένδρα μεγάλα κ' ἐφθασεν εἰς τὴν ψυχὴν του ὁ κόρος,
καὶ ὁ πόθος τῆς γλυκεῖας τροφῆς τὸν νοῦν του κυριεύει,
90 τότε οἱ γενναῖοι Δαναοὶ τὰς φάλαγγας ἐσπάσαν

I. ΠΟΛΥΛΑΣ

19 Μαγτίου

Δὲν ἔμεινε περισσότερον ἀπὸ δύο μῆ-
νας εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας
ὁ ταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ κ.
Κωνσταντῖνος Βουῤῥτός. Καὶ ὅμως τὴν
ἐβδομάδα αὐτὴν ποῦ ἀντικατεστάθη, λα-
βῶν συνταγματικὴν ἄδειαν ἵνα ἐκτεθῇ εἰς
τὴν πατρίδα του κατὰ τὰς προσεχεῖς βου-
λευτικὰς ἐκλογάς, αἱ ἐφημερίδες ὅλαι, ἀνε-
ξαργήτως κομματικῆς ἀποχρώσεως, τῷ
ἐπλεξαν ὄχι μόνον τὰ ἄριστα τῶν ἐγκω-
μίων, ἀλλὰ καὶ τὰ δικαιώματα. Ἀφῆκεν
ἔχῃν διαβάσεως» σημαντικά, ἢ δὲ ὀλι-
γοχρόνιος ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ δρασίς του
ἀπέδειξεν ὁποῖο τῷ ὄντι διευθυντοῦ ἔχουν
ἀνάγκην αἱ Ἀθῆναι, διὰ νὰ ποκτῆσουν
ταχέως τὴν χροιάν ἐκείνην τῆς εὐρωπαϊ-
κῆς πόλεως, ἢ ὅποια τὰς λείπει μεθ' ὅλας
φεῦ! τὰς εὐρείας λεωφόρους καὶ τὰ καλ-
λιμάρα κτίρια... Μεγάλα πράγματα
δὲν ἔκαμεν, οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ
ὁ κ. Βουῤῥτός ναί. Ἀλλ' ἀκριδῶς αὐτῶν
τῶν μικρῶν καὶ ἀσημάντων,—διὰ τὰ ὅποια
ὅμως καὶ χαρακτῆρ ἀπαιτεῖται καὶ θέ-
λησις καὶ ἀνεξαργησία καὶ προπάντων
φιλοκαλία,—ἔχομεν σήμερον ἀνάγκην, ἀφ'
οὐ δόξα τῷ Θεῷ δὲν στερούμεθα ὅπωςδῆ-
ποτε τῶν μεγάλων καὶ σημαντικῶν. Ἡ
κομψὴ ἐνδυμασία μιᾶς γυναικὸς τοῦ κό-
σμου γνωρίζετε καλά ὅτι δὲν συντελεῖται
μόνον μὲ τὰ βαρύτιμα ὑφάσματα, μὲ τὸν
χρυσὸν καὶ τοὺς ἀδάμαντας· καὶ ὅτι, διὰ
νὰ ποκτῆσῃ τὸν ἰδιαίτερον ἐκείνον χαρα-
κτῆρα τῆς κομψότητος καὶ τῆς φιλοκα-
λίας, ἔχει κυρίως ἀνάγκην τῆς καταλλή-
λου διευθετήσεως τοῦ ὑλικοῦ αὐτοῦ, εἰς
τὸ ὅποιον δίδει ὅλην τὴν λάμπην πολλα-
κις ἐν ἀντικείμενον εὐτελες καὶ εὐαπό-
κτητον.

Τὸ τρᾶμ νὰ σταματᾷ ὀλίγα μέτρα μα-
κρότερον τοῦ τόπου ὅπου ἐσταμάτα μέ-
χρι τοῦδε,—οἱ παντοπῶλαι νὰ κατέχουν
ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου μερικὰ ἑκατοστὰ ὀλι-
γώτερον ἐκείνων τὰ ὅποια κατεῖχον μέ-
χρι τοῦδε,— ἢ ἀκοσμία τῶν σταυρῶν, ὡς
ἀλεξίτηριον κατὰ τοῦ ἀπυγορευμένου...
διὰ ροπάλου, νὰ λείψῃ,— αἱ ἄμαζαι νὰ
σταθεύουν ὄχι εἰς ὅλα τὰ μέρη εἰς τὰ
ὅποια ἐστάθμευον ἕως τότε.—τὰ προγράμ-
ματα καὶ αἱ εἰδοποιήσεις νὰ μὴ τοιχο-
κολλῶνται παντοῦ μὲ τὴν προτέραν ἀχα-

λίνωτον ἐλευθερίαν,— ἰδοὺ μερικὰ ἀπὸ
ἐκεῖνα τὰ ὅποια διέταξε καὶ ἐφήρμωσεν ὁ
κ. Βουῤῥτός. Διέταξεν ἀκόμη καὶ ἄλλα,
χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ, ἀλλὰ
καὶ αὐτὰ δὲν θὰ σᾶς εἰσφαινοῦτο σπουδαιό-
τερα καὶ μεγαλοφύστερα. Καὶ ὅμως ποῖος
θὰ ἠρνεῖτο ὅτι μία τοιαύτη σειρὰ ἀπλῶν
καὶ εὐκόλων διατάξεων θὰ προσέδιδεν εἰς
τὴν εὐνουμένην πόλιν τὴν χροιάν ἐκεί-
νην τοῦ εὐρωπαϊσμοῦ, τὴν ὅποιαν — κα-
λῶς ἢ κακῶς ἀδιάφορον,— ὅλοι ἐπιζητοῦ-
μεν καὶ ἐπιθυμοῦμεν. «Ἡ μάνα μου μ' ἐ-
γέννησεν ὑπομονητικὸν» εἶπεν εἰς ἕνα
ρέπορτερ ὁ τέως διευθυντῆς· ἀλλὰ παρ-
εἴλεψε νὰ εἴπῃ ἐκ μετριοφροσύνης ὅτι τὸν
ἐγέννησε καὶ φιλοπρόοδον καὶ φιλόκα-
λον καὶ φίλεργον. Ὁ νέος διευθυντῆς
τῆς Ἀστυνομίας, ὁ κ. Μπαῖρακτάρης, ὁ
τρόμος τῶν λωποδυτῶν καὶ τῶν ταρα-
ξιῶν, ἔχει ἄλλα ἐπιζήλια προσόντα, ἢ
δὲ παρουσία του εἰς τὴν Ἀστυνομίαν
εἶνε ἀπαραίτητος κατὰ τὰς τόσον ταρα-
χώδεις ἡμέρας τῶν ἐκλογικῶν ὁργίων.
Ἀλλ' ὅσον εἶνε ἀναγκαῖα ἢ τάξις καὶ ἢ
ἀσφάλεια, ὑπὸ τὴν χονδροτέραν σημασίαν,
ἄλλο τόσον εἶνε ἀναγκαῖα καὶ ὑπὸ τὴν
λεπτὴν ἐκείνην, ὑπὸ τὴν ὅποιαν ἠθέλησε
νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ ὁ κ. Βουῤῥτός. Διὰ τοῦτο
τὸ παράδειγμά του κανεὶς Διευθυντῆς δὲν
εἶνε συγχωρημένος νὰ παραβλέψῃ.

Γρ. Ε.

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΑΔΕΛΦΕΣ ΤΗΣ ΓΙΟΡΚΗΣ!

Διήγημα Κ. Ντίκενς.—Μετάφρ. Ξενητεμένον.

«Πόσο καλλίτερα, εἶπεν ἐπὶ τέλους,
ν' ἀποφεύγατε ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ
τύχες, καὶ στὸ εἰρηνικὸ καταφύγιο τῆς
ἐκκλησίας ν' ἀφιερῶνατε στὸν οὐρανὸ τὴ
ζωή σας! Ἡ βρεφικὴ, ἢ παιδικὴ ἡλι-
κία, ἢ ἀκμὴ τῆς νεότητος καὶ τὰ γερά-
ματα μαραίνονται τόσο γοργά, ὅσο φθάνει
τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Συλλογισθῆτε πῶς ἡ σκόνη
ἢ ἀνθρώπινη κατακυλᾶ στὸν τάφο, καὶ
στρέφοντας σταθερὰ τὰ πρόσωπά σας στὸ
σημεῖο ἐκεῖνο, ν' ἀποφεύγετε τὰ σύννεφα
ποῦ ὑψόνονται ἀπὸ τὶς ἡδονὲς τοῦ κόσμου,
καὶ ἀπατοῦν τὰς αἰσθήσεις τῶν λατρευ-
τῶν τους. Τὸ κάλυμμα, κόρες, τὸ κάλυμμα!

— Ποτέ! ἀδελφές, ἔκραξεν ἡ Ἀλίκη.
Μὴ ἀνταλλάξετε τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα τ'
οὐρανοῦ, καὶ τὴν ὄρεσιάν τῆς γῆς, καὶ ὅλα
τὰ ὠραῖα πράγματα π' ἀναπνεύουν στὴ
Φύση γιὰ τὸ ψυχρὸ μοναστήρι καὶ τὸ κελλί.
Τῆς Φύσεως τὰ δῶρα εἶνε τὰ καθαρὰ ἀγαθὰ

' Ἴδε σελ. 91.

τῆς ζωῆς, καὶ μποροῦμε νὰ τ' ἀπολαύωμε
χωρὶς ἁμαρτία μαζύ. Τὸ ν' ἀποθάνωμεν
εἶνε ἢ βαρεῖά μας μοῖρα. Ἀλλ' ὦ! ἄς
ἀποθάνωμε μὲ ζωὴν τριγύρω μας· ὅταν ἡ
κρῦες μας καρδιὲς παύσουν νὰ κτυποῦν,
ἄς πάλλουν σιμὰ θερμὲς καρδιές. Ἀφῆστε
τὴν ὕστερη ματιὰ μας νὰ θωρῇ στὰ ὄρια
ποῦ ὁ Θεὸς ἔβαλε στὸν λαμπρὸ του αἰθέρα,
καὶ ὄχι σὲ τοίχους πέτρινους καὶ μαντά-
λια σιδερένια. Ἀγαπητῆς μου ἀδελφές,
ἄστε νὰ ζήσωμε καὶ ν' ἀποθάνωμε μαζύ,
ἂν θέλετε, σ' αὐτοῦ τοῦ πράσινου κήπου
τὸ περίζωμα. Μόνο φεύγετε τὸ σκοτάδι
καὶ τὴ θλίψη τοῦ μοναστηρίου καὶ θὰ εἴ-
μεθα εὐτυχεῖς.

Τὰ δάκρυα ἔπεφταν ἄφθονα ἀπὸ τῆς
κόρης τὰ μάτια, σὰν ἐτελείωσε τὴν πα-
θητικὴν παράκλησίν της, καὶ ἔκρυψε τὸ
πρόσωπό της στῆς ἀδελφῆς της τὰ στήθια.

— Παρηγορήσου, Ἀλίκη μου, εἶπεν ἡ
πρώτη ἀδελφή, φιλώντας τ' ὠραῖο μέτωπό
της. Τὸ κάλυμμα δὲν θὰ ρίψῃ ποτέ τὴ
σκιά του στὴ νέα σου μορφή. Πῶς λέτε,
σεῖς ἀδελφές. Γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας μιλή-
σετε καὶ ὄχι γιὰ τὴ Ἀλίκη ἢ γιὰ μένα.

Οἱ ἀδελφές ὡς μὲ μιὰ συμφωνία ἔκρα-
ξαν πῶς ὁ κληρὸς τῶν ἐρρίφθη μαζύ, καὶ
πῶς ὑπῆρχαν κατοικίαις εἰρήνης καὶ ἀρε-
τῆς ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ μοναστη-
ριοῦ.

— Πάτερ, εἶπεν ἡ πρώτη ἀδελφὴ κ' ἐ-
σηκώθη μ' ἀξιοπρέπεια, ἀκούεις τὴν τελι-
κὴν ἀπόφασίν μας. Ἡ ἴδια εὐσεβὴς φρον-
τίδα π' ἐπλούτησε τὸ Μοναστήρι τῆς Ἁγίας
Μαρίας καὶ μὰς ἀφῆκε ὄρανας στὴν ἅγια
προστασία της, διέταξε πῶς καμμιά πῖεση
δὲν θὰ μας ἐγίνετο στὰς κλίσεις μας, ἀλλὰ
πῶς θὰ εἴμασθε ἐλεύθερες νὰ ζοῦμε σύμ-
φωνα μὲ τὴν ἐκλογὴν μας. Σὰς παρακα-
λοῦμεν, ἄς μὴ τὸ ξανακούσωμε πειά. Ἀ-
δελφές, πλησιάζει μεσημέρι· ἄς πάμε μέσα
ὡς τὴν ἐσπέρα.

Μὲ μιὰ ὑπόκληση στὸν ἀδελφόν, ἡ κόρη
ἐσηκώθη καὶ ἐβάδισε πρὸς τὸ σπῖτι, χέρι
μὲ χέρι μὲ τὴν Ἀλίκη· οἱ ἄλλες ἀδελφές
ἠκολούθησαν.

Ὁ ὅσιος ἄνθρωπος ποῦ συχνὰ τὰς παρῆ-
στησε τὸ ζήτημα πρὶν, ἀλλὰ ποτέ του
δὲν εἶχε ἀπαντήσῃ τόσο εὐθεῖα ἄρνηση,
ἐπροχώρησε λίγη ἀπόστασι πῖσω μὲ τὰ
μάτια του σκυρτᾶ στὴ γῆ, καὶ τὰ χεῖλη
κινούμενα ὡσὰν σὲ προσευχῆ.

— Σταθῆτε, εἶπεν ὁ μοναχός, ὑψώνοντας
τὸ δεξιὸν χέρι στὸν ἀέρα, καὶ ρίχοντας